

-- 6^ο αφιέρωμα στο Ιταλικό σινεμά 2020 --

Ο ΑΛΛΟΣ ΕΑΥΤΟΣ

Τρυφερότητα

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: Pepito, RAI - 2017, 100'

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: Giovanni Amelio

ΣΕΝΑΡΙΟ: Lorenzo Marone

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Renato Carpentieri

Elio Germano

Micaela Ramazzotti

Giovanna Mezzogiorno

επιμέλεια enzob.

περίληψη

Ο Lorenzo, ένας δύστροπος συνταξιούχος δικηγόρος αμφίβολης καριέρας, μόλις έπαθε ένα έμφραγμα αλλά αρνείται να μιλήσει με τα παιδιά του Elena και Saverio, με τα οποία δεν έχει καμία επαφή από τότε που πέθανε η γυναίκα του. Ο μοναδικός που έχει μια στοργική σχέση είναι ο Francesco, ο γιος της Elena. Όταν γυρίζει στο σπίτι ο Lorenzo, γνωρίζει την Michela, την καινούρια του γειτόνισσα, που μετακόμισε με τον σύζυγο Fabio και τα δύο της παιδιά στο διπλανό διαμέρισμα.

Ο Lorenzo δένεται συναισθηματικά με την Michela που αποδεικνύεται μια στοργική παρουσία στην μοναχική του ζωή, και ανακαλύπτει ότι ο Fabio, ένας νευρωτικός μηχανικός, δεν είναι ικανός να συνδεθεί με τα παιδιά, όπως αυτός που αγαπούσε πολύ τα παιδιά του όταν ήταν μικρά, μα με τα οποία ξέκοψε τελείως όταν μεγάλωσαν.

Ένα βράδυ, γυρίζοντας σπίτι, ο Lorenzo ανακαλύπτει ότι ο Fabio έκανε μια σφαγή σκοτώνοντας τα παιδιά και αυτοκτονώντας. Η μόνη διασωθείσα είναι η Michela, που νοσηλεύεται ετοιμοθάνατη.

Προσποιούμενος τον πατέρα της, ο Lorenzo παραμένει κοντά της, γνωρίζει την Aurora, μητέρα του Fabio, ήδη από μικρός παρανοϊκός και ανίκανος να διαχειριστεί τις σχέσεις με τους άλλους, και επισκέπτεται την παλιά του ερωμένη Rossana, που η τελειωμένη πια σχέση τους οδήγησε στον θάνατο από στεναχώρια τη σύζυγο του Lorenzo.

Όταν πεθαίνει η Michela, ο Lorenzo εξαφανίζεται απ' τη γύρα αναστατώνοντας την κόρη του, η οποία πάντα ανησυχούσε γι' αυτόν ελπίζοντας σε μια συμφιλίωση. Η οποία έρχεται όταν ο Lorenzo πηγαίνει στο δικαστήριο, πού παρίσταται στη δουλειά της μεταφράστριας κόρης του κατά την διάρκεια μιας δίκης.

κριτική

Ένας Άραβας ποιητής λέει ότι η ευτυχία δεν είναι ένας προορισμός να φθάσεις αλλά ένα σπίτι να επιστρέφεις. Επιστρέφεις... όχι να πας!

Εμπνευσμένος από το μυθιστόρημα «Ο πειρασμός να είσαι ευτυχισμένος» και με την μουσική επένδυση του «Μια φορά θυμάμαι» του 1966, είναι μια ταινία δύστροπη όπως ο πρωταγωνιστής, που αφήνει να διακρίνεται δήθεν τυχαία κάποιο από τα προβλήματα που αναστατώνουν τους πρωταγωνιστές. Αλλά παράλληλα ξετρυπώνει την τρυφερότητα κρυμμένη στις ρυτίδες του κουρασμένου και κλειστού προσώπου ενός ανθρώπου που δηλώνει ότι δεν αγαπά κανέναν.

Μια ταινία που περπατά γύρω από τον πόνο διαγράφοντας όλο και πιο στενούς κύκλους που οδηγούν σε μια οδυνηρή κάθαρση, όλα παιγμένα στην εσωτερικότητα και στα συναισθήματα πίσω από τυχαία και ασήμαντα, ή ξαφνικά και δραματικά γεγονότα. Μια περίπλοκη διαδρομή που αντικατοπτρίζεται οπτικά στους μπερδεμένους λαβύρινθους πολύ σκοτεινούς ή πολύ εκτυφλωτικούς εσωτερικούς και εξωτερικούς της Νάπολης.

Ο σκηνοθέτης απομονώνει ένα ένα τους ήρωές του, με μια μηχανή λήψης σχεδόν αδέξια σε ένα κλίμα υπερέντασης καθώς και τεταμένης και συνεχούς προσοχής, οδηγώντας στην ανακάλυψη των χαρακτήρων μέσα από έναν διάλογο γεμάτο ηχώ σε μια φαινομενική κανονικότητα, με απόβλεπτες παρατηρήσεις και απρόσμενες αντιδράσεις που ανοίγουν ξαφνικές αναλαμπές στους κρυφούς δαίμονες, σε μια ανάγκη για αγάπη πιεσμένη από πολλές απιστίες και λάθη.

Θα είναι η Michela, αδέξια και ολισθαίνουσα, να δημιουργεί γύρω της μια ελπίδα ξεχασμένης τρυφερότητας, που θα απαιτήσει ένα ακραίο δράμα για να ολοκληρωθεί, όπως στην αρχαία τραγωδία, αλλά που στο τέλος θα γίνει.